

barnen framför allt

Nr 1 2010

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

Kontakter

Kontoret

Vårt kontor finns på
Energigatan 11, 434 37 Kungsbacka.
Tel: 0300-331 31. Fax: 0300-331 30.
Telefontid: Vardagar 9.30-11.30,
torsdag även 16.30-19.00.

Adoptionsförfrågan: Ring, faxa eller maila
kontoret där Berit, Margareta, Anna-Lena,
Anna-Karin, Elisabeth, Ann-Charlotte och
Maria svarar på adoptionsfrågor.

E-post: adoption@bfa.se

Hemsida: www.bfa.se

Medlem i föreningen blir du genom att sätta
in 425:- på pg 42 04 45-9 eller bg 452-6570.

Styrelsen

Eva Jonasson-Melin,
ordförande, tel 070-620 40 20
Jörgen Pettersson,
vice ordförande, tel 070-611 06 00
Lena Egeryd Dahlin,
ekonomiansvarig, tel 070-658 50 15
Katarina Borg Adolfsson,
fadderbarnsansvarig, tel 070-699 82 90
Kerstin Albertsson Wikland,
biståndsansvarig, tel 070-882 89 90
Kristina Johnsson,
sekreterare, tel 031-57 37 30
Pernilla Lindén Janson,
styrelseledamot, tel 070-741 27 88
Anders Bergström,
styrelseledamot, tel 070-868 21 79
Margareta Wilholm,
styrelseledamot, tel 073-660 46 22
Marie Tengmark,
styrelseledamot, tel 070-723 75 51

Om du har frågor eller funderingar som du
vill att styrelsen ska ta upp, kontakta
någon av oss i styrelsen eller skicka e-post
till info@bfa.se

Fadderbarnsverksamhet

Föreningen har en omfattande
fadderbarnsverksamhet och förmedlar
ekonomisk hjälp från svenska familjer till barn
i Bolivia, Demokratiska Republiken Kenya,
Kongo, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka, och
Vietnam.

Fadderbarnsverksamheten samordnas av
Katarina Borg Adolfsson, tele 070-699 82 90.
Bidrag till biståndsarbetet kan sättas in på bg
5246-1571.

Biståndsverksamhet

Föreningen har biståndsprojekt i Indien, Nepal
och Vietnamn.

Biståndsverksamheten samordnas av
Katarina Pettersson, tel 970-533 39 39,
Katarina.pettersson@bfa.se
Bidrag till biståndsarbetet kan sättas in på
pg 42 04 45-9 eller bg 452-6570.

Redaktion

Ansvarig utgivare: Eva Jonasson-Melin
Redaktör: Supriya Melin
Redaktion: Anna-Karin Stahre, Margareta
Wilholm och Supriya Melin
Layout: Supriya Melin
Tryckeri: Tabergs tryckeri AB

Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med
fyra nummer per år. ISSN 0281-454 X. Vill du
skriva en artikel i tidningen maila redaktionen
på redaktion@bfa.se.

Vill ni annonsera i tidningen kontakta
redaktören Supriya Melin på mail
supriya.melin@bfa.se

Omslagsfotot

Den lilla tomteflickan på omslaget heter Ella
Berg och kommer från Uddevalla. Ella var med
på BFAs julfest 2009 i Göteborg och deltog
tillsammans med andra barn i det vackra
luciatåget.
Foto Supriya Melin

Eva har ordet

Nu går vi in i ett nytt decennium och ser fram emot nya spännande utmaningar. För första gången sedan 1988 har BFA förmedlat fler än 100 barn. Under 2009 har vi förmedlat 112 barn till 89 familjer. Barnen kommer från Bolivia, Bulgarien, Indien, Kenya, Litauen, Polen, Tjeckien, Slovakien, Taiwan, Thailand och Vietnam. De största länderna är Taiwan med 25 barn till 20 familjer, Slovakien med 15 barn till 10 familjer, Polen med 13 barn till 8 familjer och Vietnam med 13 barn till 12 familjer.

Under åren efter 1988 har BFA kämpat med att förmedla få barn från många länder. Antalet barn har legat mellan 36 - 74. Det har varit mindre sårbart att inte vara beroende av ett eller ett fåtal länder, men också mycket arbetskrävande för personalen att arbeta med många länder. Därutöver har krävts att följa med utvecklingen inom internationella adoptioner. För att överleva som förening måste man också ha resurser att vårda befintliga adoptionskontakter och länder samt utveckla nya kontakter och länder. Detta arbete blir extra svårt när antalet förmedlade barn sjunker och föreningens ekonomiska situation blir ansträngd. Sedan ett antal år tillbaka har BFA därför genomfört en medveten satsning på att öka verksamheten till den nivå som vi nu uppnått. En stor insats har gjorts av personalen och även av styrelsen som arbetat aktivt för att utveckla verksamheten.

Med denna nivå på antalet förmedlade adoptioner har vi resurser att fortlöpande utveckla verksamheten. Men viktigt för oss är att handläggningen sker enligt samma principer som tidigare. Handläggningen av adoptioner inom BFA är organiserad på ett sätt som prioriterar personlig kontakt. Viktiga principer är personlig kontakt med samma handläggare, tillgänglighet, trygghet, kommunikation och effektivitet.

BFA har förmedlat internationella adoptioner från Kenya sedan 2008. I tidningen finns en artikel om en familj som har adopterat barn från Kenya. Ni kan också läsa om vår biståndsverksamhet i Demokratiska Republiken Kongo. Vi är nu glada att kunna berätta att vi utvidgar vår verksamhet i Afrika med adoptioner från Burundi. BFA har fått auktorisation från MIA för att arbeta i Burundi och nu väntar vi på beslut om auktorisation i landet. I nästa nummer av tidningen kan ni läsa mer om Burundi och adoptionsprocessen där.

BFA bildades som förening i december 1979 och fick auktorisation för att förmedla internationella adoptioner i januari 1980. I år, 2010, har alltså BFA arbetat med internationella adoptioner i 30 år. Det ska vi fira på flera olika sätt. Under året kommer ett Jubileumsnummer av tidningen med tillbakablickar på våra 30 år som förening. Sommarträffen i år äger rum i Karlstad helgen efter midsommar 2-4 juli. I nästa nummer av tidningen, som kommer i mars, finns inbjudan till sommarträffen. På träffen kommer vi att uppmärksamma och fira våra 30 år på olika sätt.

Innehåll 1 - 2010

Eva har ordet	3
Adoptionsnytt	4
Barn söker föräldrar	5
BFAs julfester 2009	6
Kommer ni ihåg Mary?	7
Vi är nya på BFA kontoret	7
Krönika	8
Ett stort tack!	8
Mötet med barnen och familjerna är belöning för allt hårt arbete	9
Att adoptera från Kenya	10
Och att leva där i nästan ett år	
Ett Kongo i nöd	12
BFA kan påverka	13
Biståndsverksamhet	14
Biståndsnytt	16
Faddernytt	17
Fadderbarnsverksamhet	18
Anslagstavlan	20

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Bolivia, Bulgarien, Kenya, Indien, Litauen, Nepal, Polen, Slovakien, Sri Lanka, Thailand, Tjeckien och Taiwan. Biståndsdelens arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer bland annat från medlemsavgifterna som oavkortat går till bistånd, men även donationer och hjälpinsamlingar ger intäkter till biståndsverksamheten.

Adoptionsnytt

Här kan du läsa om våra adoptionsländer.
För senaste nytt kontakta BFA:s kontor eller gå in på www.bfa.se

Bolivia

Vi väntar på förnyat avtal i Bolivia, tills dess kan vi inte skicka nya handlingar till landet. Väntetiden i landet: ca 18-36 månader. Sex barn anlände 2009. Medgivandekrav: 0-12 mån (högre är positivt).

Bulgarien

Väntetid i landet: ca 24 mån. Väntetid i Sverige: ca 24 mån. Sex barn har anlänt i år. Två familjer har barnbesked. Medgivandekrav: 0-36 mån (högre är önskvärt och möjlighet att ta emot barn med särskilda behov).

Chile

BFA har sedan februari 2009 auktorisation för Chile i Sverige. Ackreditering söks just nu hos myndigheterna i landet. Vi vet inte hur lång tid detta tar. Vi söker under tiden pilotfamiljer som vi kan starta så snart ackrediteringen är klar. Medgivandekrav: 0-60 mån.

Indien

Väntetid i landet: 12-18 mån. till barnbesked. Väntetiden i Sverige: 3 år. Elva barn till tio familjer har anlänt under 2009. Tre familjer har barnbesked till fem barn. Medgivandekrav: 0-24 mån (högre är positivt).

Kenya

Väntetid i landet på barnbesked: ca 3 mån. Väntetid i Sverige: ingen. Vistelsetid: 6-9 månader. Fyra barn har anlänt under 2009. Fyra familjer befinner sig i landet. En familj väntar på barnbesked. Medgivandekrav: 0-12 mån.

Litauen

Väntetiden i landet: ca 1-2 år. Väntetid i Sverige: ca. 18-24 mån. Tolv barn har anlänt i år till åtta familjer. Fyra familjer har barnbesked. Medgivandekrav: 0-36 mån.

Nepal

Vi har sedan oktober 2008 fått licens av Ministry of Woman, Children and Social Welfare (MOWCSW) att förmedla adoptioner i Nepal. Två pilotfamiljer har barnbesked. Vi kommer att invänta ytterligare barnbesked innan vi kan påbörja nya familjers ansökningar till landet. Information om väntetider kommer då att kunna ges. Medgivandekrav: 0-36 mån för ensamstående 0-60 mån.

Polen

Väntetiden i landet: Varierar beroende på hur högt medgivande familjen har och vilka förutsättningar man har att passa in på flera adoptionsmyndigheter i Polen. Kontakta handläggaren för mer information. Väntetid i Sverige: ca 18-24 mån. Tretton barn till åtta familjer anlände under 2009. Tre familjer har barnbesked. Medgivandekrav: 0-24 mån.

Slovakien

Vi får ha tio ansökningar på gång samtidigt i Slovakien. Väntetiden i landet: ca 24 mån. (kan bli kortare för barn med särskilda behov). Väntetiden i Sverige: 18-24 månader. Femton barn har anlänt 2009 till tio familjer. Vi har i dagsläget ett barnbesked. Medgivandekrav: 0-3 år (syskonmedgivanden är positivt)

Sri Lanka

Väntetid i landet: ca 12-18 mån. Väntetid i Sverige: ca 1 ½ år. Inget barn anlände under 2009. Tre familjer har sina ansökningar i landet. Två håller

på att färdigställa sina handlingar. Medgivandekrav: 0-12 mån.

Taiwan

För familjer som passar in på Taiwans krav och som har medgivanden 0-4 år och uppåt eller medgivande för syskonpar har vi i dagsläget korta eller inga väntetider

i registret i Sverige. Väntetid i landet: 1-1 ½ år. Väntetid i Sverige: ca 24 mån (medgivanden 0-24 mån.) Tjugofem barn till tjugo familjer anlände under 2009. En familj befinner sig i landet. Arton familjer har barnbesked till tjugo barn.

Thailand

Thailand har kvoterat hur många ansökningar organisationerna får skicka årligen. Under 2009 fick vi skicka tre ansökningar. Väntetid i landet: ca 3 år. Vi skickar nya ansökningar när kvoten för 2010 kommer. Medgivandekrav: 0-24 mån. Vi kan skicka ansökningar utanför kvoten från familjer som är öppna för barn med särskilda behov och har medgivande för ett barn över 4 år. Vi har i dagsläget ett barnbesked.

Tjeckien

Det är ny chef och personal på centralmyndigheten. Väntetiden i landet: ca. 2 år. Väntetiden i Sverige: 18-24 mån. Sex barn har anlänt 2009 till fyra familjer. Fyra familjer gör i ordning sina handlingar. Medgivandekrav: 0-24 mån.

Vietnam

På grund av regeringens beslut att säga upp Sveriges adoptionsavtal med Vietnam håller nu verksamheten i Vietnam på att avvecklas. Vi kommer inte att kunna påbörja fler familjer. Tretton barn anlände under 2009.

Text kontoret

Barn söker föräldrar

Våra utlandskontakter ber oss ibland att söka efter familjer till barn som är i extra stort behov av en familj. Här berättar vi kortfattat om vilka barn det är som vi för närvarande söker familjer till.

För dig som vill adoptera men inte är medlem hos BFA!

Även ni som inte är adoptionssökande och medlemmar hos BFA har nu möjlighet att anmäla intresse för äldre barn och/eller barn med särskilda behov. Mer information finns om detta på www.bfa.se

Slovakien

Flicka född 2002. Opererad för medfött fel i skulderblad, begränsad rörelse i vänsterarmen. Gjort en lyckad operation för skelning.

Syskonpar. Flicka född december 1999 och pojke född september 2002. Flickan har diabetes, i övrigt är barnen friska.

Indien

Flicka född 2007. Lätt CP skada och har genomgått en lyckad hjärtoperation.

Litauen

Pojke 8 år. Hälsotillstånd i huvudsak gott.

Syskongrupp – tre pojkar födda 2000, 2002 och 2004.

Taiwan

Pojke född augusti 2003. Yttre missbildning på vänster öra. Han är döv på örat medan hörseln är normal på höger öra.

Pojke född i januari 2003. Pojken har en extra tumme på ena handen.

Pojke född i januari 2005. Pojken är sen i talet.

De familjer som är intresserade av barnen är välkomna att kontakta BFA för mer detaljerade upplysningar såsom läkarintyg, socialrapporter, foton och utlåtande från vår förtroendeläkare. Alla är i stort behov av familj.

Text kontoret
Foto Lars Melin

Ett ivrigt luciatåg står och väntar på att få göra entré. De ska sjunga julsånger för både föräldrar och utlandsgäster som samlats till BFAs julfest i Göteborg.

BFAs julfester 2009

Julfesterna i Stockholm och Göteborg samlade 250 föräldrar och barn

Lördagen den 28 november var det dags för årets julfester. I Stockholm samlades nästan 100 förväntansfulla föräldrar och barn på Råsunda skola i Solna. Tomten välkomnade alla barn med en julkapp. Smörgåsarna hade en strykande åtgång och sedan blev det julpyssel för barnen. Biståndsförsäljningen inbringade ett välbehövligt överskott.

Julfesten i Göteborg fick besök av utlandsgästerna som en avslutning på medarbetarträffen. Gäster från Bulgarien, Litauen, Polen, och Ryssland deltog. Under torsdagen och fredagen innehöll programmet studiebesök och möten. Lördagen startade med att styrelseledamoten och professorn Kerstin Albertsson Wikland berättade om sin forskning om barns tillväxt. Föredraget var oerhört uppskattat och Kerstin fick många frågor under föredraget.

Gästerna deltog sedan i julfesten. Även i Göteborg fanns tomten som hälsade alla barn välkomna. I år hade kocken Lars Melin gjort det lite enklare med smörgåsar och kaffe med gottbord. Pysselrummet tog emot nästan femtio barn som tillverkade julkort och smällkarameller. Lotteriförsäljningen och biståndsförsäljningen gick strålande och alla minglade och hade trevligt. Särskilt uppskattat var det förstås för utlandsgästerna att träffa alla barnen. Som avslutning kom Luciatåget under ledning av Katarina Pettersson. Utlandsgästerna blev mycket imponerade av sången.

Text Eva Jonasson-Melin

Foto Supriya Melin

Ett stort tack till alla medlemmar som var med och hjälpte till med årets julfester.

Kommer ni ihåg Mary?

I nummer 3/2009 av BFA-tidningen skrev vi om journalisten Mary Juusela som under hela hösten ägnat sig åt att uppfylla en drömmen om att skriva boken "Banden som gör oss till familj". Denna bok planeras komma ut någon gång hösten 2010. I boken intervjuar Mary 30 olika adoptivfamiljer representerade från hela Sverige. Mary är en tjej med många järn i elden, i höstas påbörjade hon också studier vid nya masterprogrammet i General Management vid Handelshögskolan i Stockholm.

Vi tog kontakt med Mary för att höra hur det går med skrivandet. Arbetet pågår för fullt och just nu håller Mary på med att finslipa svenskan före deadline i mitten av januari. Själva arbetet började i september, det gällde först, att hitta familjer som ville dela med sig av sitt liv och medverka i boken. Viktiga faktorer har varit att få geografisk spridning, olika åldrar och olika familjesammansättningar. Tanken är att boken ska förmedla så mycket erfarenheter och kunskaper som möjligt. En oväntad svårighet har varit att en del familjer under processen tackade nej. Några sa att det berodde på att man haft problem i familjen och känt tveksamhet till att dela med sig av dem i en bok. Mary har förståelse för deras inställning, men tycker samtidigt att det hade varit bra att i större utsträckning få ta del av uppkomna problem då det skulle bidra till en bredare bild av vad adoption är och kan vara.

Målet var att få 30 familjer med i boken och detta har lyckats. Totalt medverkar över hundra personer, barn, mammor och pappor. Alla har bidragit med intressanta tankar om sina erfarenheter och vad som gör deras band starka eller svaga just på grund av att man inte delar det genetiska.

Mary har rest runt i Sverige för att intervjuar. Detta har möjliggjorts för att hon tidigare fick ett stipendium. Hon har rest både norrut och söderut för att intervjuerna ska ha en så mångfasetterad dialog som möjligt.

Det man kan undra över är vilka reflektioner Mary själv gjort under denna tid? Hon säger att eftersom hon själv är adopterad har hon självklart fått nya tankar om sin adoption. Hon har också fått sina grundläggande tankar i boken bekräftade. Precis som hon utgick från finns det lika många livshistorier kring adoptionen och adoptivfamiljen som det finns medverkande familjer i boken, vilket kommer att bli det mest spännande för läsarna att ta del av. Många gånger under intervjuerna har tårar av glädje och stolthet kommit hos de intervjuade, detta visar att adoption handlar om mycket känslor och mycket kärlek.

Skulle då Mary kunna tänka sig att fortsätta med något bokprojekt som har med den stora adoptionsfrågan att göra? Det kan hon absolut. Hon säger att det vore väldigt roligt att fortsätta utforska relationer, band, tillhörighet och förälderbarn situationer.

Boken beräknas komma ut någon gång under hösten 2010 och innan dess ska Mary planera bröllop med sin älskade sambo!

Text Katarina Pettersson

Vi är nya på BFA kontoret

Jag heter **Lena Sundvall** och har arbetat på BFA sedan 1 september 2009. Här trivs jag fantastiskt bra bland trevliga arbetskamrater, dokument och pärmar. Mina arbetsuppgifter består i huvudsak av att arbeta som ekonomiassistent, men jag har även börjat handlägga Tjeckien. Intressant och roligt.

Tidigare arbetserfarenheter har jag främst från mindre företag där jag arbetat med allt från att vara innesäljare till logistikansvarig. Jag brinner för administration, siffror och kundservice. En annan beskrivning av mig kan vara praktisk och kreativ och jag gör det mesta med ett leende.

Min sambo Stefan och jag bor i Åsa, som ligger söder om Kungsbacka. Vi har två utflugna döttrar. Som aktiv i föreningen Åsa Kroppsfysik (sekreterare i styrelsen sedan 14 år tillbaka) försöker jag träna konditionspass ett par gånger per vecka. Annars vill jag helst vara ute i naturen på min fritid. Det blir många skogspromenader. Jag åker gärna skidor på vintern och lever båtliv på sommaren. En gång i veckan tar jag ridlektioner. Det är en förberedelse inför min drömmresa. Jag vill se Island från hästryggen.

När jag blir pensionär vill jag vara hästägare. Men innan dess har jag nog skaffat en ny vovve.

Mitt namn är **Ulla Karnbrant Reis**. En del av er känner kanske igen mitt namn sedan tidigare, då jag arbetade hos BFA en period mellan 2007 och 2008. Nu är jag tillbaka sedan den 31 augusti 2009 och sköter handläggningen av uppföljningsrapporterna för alla länder. Största delen av mitt yrkesverksamma liv har jag sysslat med administration inom logistik och inköp. Jag är gift sedan länge. Min make har barn och barnbarn. På fritiden tillbringar vi mycket tid i vår husvagn, som är uppställd på en säsongsplats på Orust. Där kopplar vi av, njuter av vacker natur och salta bad från början av april till slutet av september. Övriga intressen är meditation med mental träning, promenader och gympa.

Krönika

Jag är ett stort fan av Micheal Jackson. Jag var det även innan han dog men skillnaden är, att efter hans död satte jag honom på en pedestal.

Det var som om jag klev in i en bubbla och det enda som existerade då var Micheal. När bubblan väl sprack ställde jag mig frågan, varför blir man besatt av andra människor som är artister?

För mig är det hans texter som tilltalar mig mest. Många av hans låttexter handlar om ensamhet, utanförskap och känslan av att vara annorlunda. Mina tankar, funderingar och känslor kring min identitet som adopterad har jag inte kunnat dela med mina vänner, vilket har gjort att jag känt mig annorlunda och många gånger ensam. Även om jag umgicks med kompisar som hade invandrarbakgrund var det inte mycket jag kunde känna igen mig i där heller då de bodde med sina biologiska föräldrar. I mitt liv hade jag många perioder där jag kände mig förvirrad och inte visste ifall jag skulle vara Sofia eller Malati?

Att då kunna känna tröst i låttexter eller hos artister kan vara tillfredställande och ge en känsla av samhörighet till denna artist som man upplever har samma känslor som en själv. Jag kunde hitta någon att identifiera mig med. Däremot känner jag ingen gemenskap med Micheal Jackson som person, utan jag syftar enbart på hans sångtexter. Jag tror inte att det är så konstigt att vi människor, unga som gamla, ser upp till idoler eller gudar för att finna tröst och samhörighet. Men kanske är det bättre att se upp till vanliga människor som är bra eller gör något man gillar.

Idag känner jag mig mycket säkrare i min identitet som adopterad, kvinna och person. Jag är Sofia Malati Sonander och även om jag bor i Sverige kommer jag alltid att ha mina rötter och mitt hjärta i Indien.

Text Sofia Sonander
Foto K. Stergios

Ett stort Tack!

Tack! Vi vill härmed ge alla som hjälpt till med insamlingen till den lilla flickan som skulle genomgå en levertransplantation ett stort Tack. Gensvaret från många av Er har varit helt enormt.

Tyvärr, blev flickan akut sämre under senare del av hösten och togs in på sjukhus i Calcutta, där hon avled den 22 november. Nava Jeevans Vänner kunde ändå med hjälp av de pengar som kommit in från ”våra” sponsorer hjälpa den lilla tösen så hon fick medicin och den läkarvård som hon behövde så länge det gick.

Mrs Sood hälsar till Er alla och tackar för Er hjälp. Hon och den övriga personalen på ISSA/Nava Jeevan lämnade beskedet om den lilla flickans bortgång med stor sorg.

Nu finns det fortfarande pengar kvar efter insamlingen på kontot för Nava Jeevans Vänner och vi kommer naturligtvis att fördela pengarna på bästa sätt. Tänkte härmed berätta lite kort om vad vi har i åtanke:

En summa skänks till barnen på Nava Jeevan. Behovet för barnen där är fortfarande väldigt stort. Det kommer även att sändas över pengar till Nava Diganta där många av de sjuka och handikappade barnen bor.

Plusgirokontot till Nava Jeevans Vänner för Er som vill hjälpa oss med insamlingar till Nava Jeevan är följande: 146 34 93-5

Än en gång, ett stort Tack till Er alla! Många vänliga hälsningar, från Ingrid, Ewa, Maria och Elisabeth, styrelsen för Nava Jeevans Vänner.

Vår tanke är att vi ska skicka ut nyhetsbrev några gånger om året och meddela vad som händer på Nava Jeevan och vad pengarna som skänks används till. Vi skulle därför gärna vilja ha tillgång till mailadresser från Er som hjälper till att sponsra Nava Jeevans Vänner. Sänd gärna ett mail till elisabeth.westholm@telia.com så lägger vi in Er i våra listor och Ni får löpande information.

Tack också till företaget MTO-Psykologi som i stället för att köpa julklappar till sina kunder valde att skänka pengar till Nava Jeevan.

Mötet med barnen och familjerna är belöningen för allt hårt arbete

Många är de familjer som genom åren haft förmånen att få stifta bekantskap med våra kontaktpersoner för Vietnam, Quynh Huong och Torsten Hjalmarsson. Jag hade förmånen att få följa dem i Vietnam under en kontaktresa i november 2009.

Jag möts av ett varmt och öppenhjärtat par som öppnar sitt hem för mig och gör att jag känner mig välkommen på alla sätt. Den glada och trygga norrlänningen som har jobbat i Vietnam de senaste 18 åren och hans vackra fru, den lilla vietnamesiskan, som under lång tid har varit länken till de barn som BFA-A har förmedlat från Vietnam.

Det är många år sedan första kontakten etablerades mellan Quynh Huong och BFA-A. Quynh Huong som är utbildad barnsjuksköterska jobbade i början av 1990-talet direkt under sjukhuschefen professor Nguyen Thu Nhan på sjukhuset Olof Palmes institut i Hanoi. Hösten 1992 påbörjade BFA sitt samarbete med Olof Palmes Institut, IPCH Institute for Protection of Childrens Health och den svenska sjuksköterskan Irma de Cal. Det föll sig så att Quynh Huong fick ansvar för att informera sjukhuschefen om övergivna barn som fanns på sjukhuset. Sjukhuschefen tog i sin tur i kontakt med BFA-A via Irma de Cal för att informera när det fanns barn tillgängliga för adoption. Quynh Huong fick en inblick i hur adoptionsprocessen gick till, och när Irma de Cal ett halvår senare flyttade hem till Sverige så fick BFA-A direktkontakt med Quynh Huong och hon blev vår kontaktperson. 2004 stängdes Vietnam för adoptioner och en hel del nya regler kring adoptioner skapades. Reglerna förändrades så att man inte längre fick genomföra adoptioner direkt med sjukhus och barnkliniker. Nu blev man tvungen att genomföra adoptionerna genom barnhem som hade en licens från myndigheterna att utföra adoptioner. Själva förfarandet blev mer komplicerat men även mer öppet för insyn. BFA-A fick 2005 licens för att förmedla adoptioner från sju provinser i Vietnam och Quynh Huong och Torsten fanns återigen där för att hjälpa oss.

Quynh Huong och Torsten är ett mycket hårt arbetande par. De har sin försörjning genom sitt företag och de ser arbetet för BFA-A endast som en väg för att få hjälpa föräldralösa barn i Vietnam till en bättre framtid. Torsten poängterar att adoptionsarbetet för BFA-A aldrig varit och aldrig kommer att bli deras källa till försörjning. Ersättningen de får från BFA-A är endast symbolisk och oavsett ersättning eller ej så lägger de ner sin själ i detta arbete.

De viger mycket av sin fritid till att jobba med BFA-A och för de familjer som skall resa ner och hämta sina barn i Vietnam. De säger båda att det bästa med detta arbete är att de får möjlighet att hjälpa föräldralösa barn samt blivande föräldrar som har en önskan om att få barn.

De anser att de barn som de har haft möjligheten att hjälpa inte skulle ha haft en framtid i Vietnam om de skulle blivit kvar på barnhemmen. - Livet får en helt ny vändning när barnen får en

familj och ett nytt liv i Sverige, säger Torsten. Quynh Huong och Torsten anser båda att även vanligt folk i Vietnam samt myndigheterna är av den uppfattningen att adoption är det bästa som kan ske för dessa barn samt att de kommer att få en bättre framtid i Sverige än vad de skulle haft på ett barnhem i Vietnam.

Torsten som "den trygga norrlänningen" är en trygg punkt för familjer som rest ner till Vietnam för att få hämta hem sina barn. Quynh Huong är ovärderlig på många sätt, men först och främst för att hon är länken till det vietnamesiska språket och kulturen för våra familjer.

De talar mycket om alla de familjer som efter flera år har kontaktat dem för att de vill göra en återresa med sitt barn. Quynh Huong och Torsten tycker att det är bra att familjerna väljer att återse den plats som barnen kommer ifrån och de har många glada minnen från dessa möten och återseenden. Vi på BFA-A är evigt tacksamma över att vi har haft förmånen att få samarbeta med Torsten och Quynh Huong under så många år. Tyvärr fick adoptionerna från Vietnam ett abrupt slut under 2009 i och med att Sverige valde att säga upp det bilaterala avtalet med Vietnam. Vi hoppas dock att den dagen kommer då vi återigen kan verka i landet, och att Torsten och Quynh Huong fortfarande känner att de har möjlighet att fortsätta med att hjälpa våra familjer.

Text & foto Maria Berg

Quynh Huong och Torsten Hjalmarsson

Att adoptera från Kenya

Juni 2009 - Vandring Loita Hills (öster om Masai Mara)

När BFA lade ut nyheten att det nu fanns möjlighet att adoptera från Kenya skrattade vi lite och undrade vem som skulle kunna klara den långa vistelsetiden i landet. Men efter ett tag kom tankarna: Hade vi inte sagt många gånger att det skulle vara kul att bo någon annanstans ett tag och göra något nytt? Och minst av allt ville vi vänta några år till att äntligen få ett barn. I september 2008 bestämde vi oss för att vi skulle våga välja Kenya som adoptionsland och några dagar innan jul var våra papper på väg till Nairobi. Jämfört med andra länder får man barnbesked från Kenya otroligt snabbt. Redan i början av mars 2009 kom det efterlängttade telefonsamtalet från BFA att vi hade blivit valda som föräldrar till en liten flicka på bara nio månader. Och bara några dagar senare stod det klart att vi var välkomna till Nairobi och Thomas Barnado House i slutet av mars. Det gick förvånansvärt lätt och snabbt att ordna och packa för att ge sig iväg på en 6-månaders resa - som vi trodde då - och så var vi på väg till vårt livs äventyr.

De första veckorna i Nairobi fattade vi knappt att vi faktiskt var mitt i Afrika. Första mötet med Johanna och den första

tiden tillsammans var alltför omtumlande och full av nya känslor och intryck. Adoptionsprocessen i Kenya börjar med en anknytningstid ("bonding period") på ungefär en vecka. Under den tiden fick vi vara på barnhemmets avdelning för de minsta barnen ("nursery") hela dagarna och umgås med vår lilla dotter. Tiden var onekligen mycket värdefull för oss alla tre. Vi hade den tid vi behövde för att börja knyta an till varandra i den miljö Johanna kände till. Dessutom fick vi lära känna personalen samt verksamheten och rutinerna på barnhemmet. Vi har upplevt Thomas Barnado House som ett väldigt fint och välkött barnhem. Personalen är mycket engagerad och tar sig, mellan alla nödvändiga rutiner, tid för att kramas, leka och sjunga med barnen.

Efter att vi hade fått hem Johanna och landat lite i den nya vardagen, undrade vi i början hur det skulle gå att vistas i Nairobi i så många månader. Nairobi är inte direkt en stad att förälska sig i spontant! Men vi fick ett hjärtligt och varmt välkomnande av de svenska adoptivfamiljer som redan var på plats och vi blev snabbt en del av den stora gemenskapen. Samvaron med de andra familjerna har hela tiden betydtt

oerhört mycket och det har knutits många vänskapliga band. Och att veta att dessa band kommer att finnas kvar när vi alla slutligen har kommit hem till Sverige är fantastiskt. Dessutom känns det oerhört viktigt att Johanna kommer att ha sina vänner från Kenya kvar under uppväxten och förhoppningsvis ännu längre.

Veckorna gick och vi började växa ihop som familj och vågade mer och mer upptäcka Nairobi. Fortfarande upplevde vi Nairobi, inte som en vacker stad, men den är på sitt sätt häftig och spännande. Hur är det att bo i Nairobi? Somliga påstår ju att den här staden är en av världens farligaste städer. Visst finns det några regler angående säkerheten man absolut måste respektera, men om man gör det, går det bra att röra sig fritt i Nairobi och upptäcka staden och dess ibland röriga liv. Vi var förvånade över hur hög standarden, på både lägenheter och möjligheter att handla mat och allt annat man behöver, är. Med svenska mått är det mesta här överkomligt för oss "rika" människor och man kan absolut leva ett mycket bra liv. Det finns många fina ställen för att äta ute och att göra det tillsammans är en fast del av de svenska adoptivfamiljernas

Och att leva där i nästan ett år

trevliga rutiner. Och ingen får glömma att prova alla kenyanska frukter och grönsaker! Färsken kenyansk ananas och mango smakar underbart och vi är lite rädda nu att komma hem till Sveriges bleka frukter. Självfallet finns det också mycket som hemma i Sverige är vardagligt men en utmaning i Nairobi. Att ta sig runt med buss och matatu (minibussar) är en mycket speciell upplevelse och om man gör det så känner man sig direkt lite mer som afrikan. Och att gå över en gata kan vara direkt livsfarligt. Trafiken är för det mesta helt enkelt galen och hänsyn till gångtrafikanter är obefintlig. Men man vänjer och klarar sig.

Vi får inte glömma att berätta att Kenya är ett fattigt land med otaliga problem och det syns naturligtvis också i Nairobi. Kåkstäderna är talrika och stora och skillnaderna mellan fattig och rik är enorma och till synes oövervinnliga. Det går inte att blunda för fattigdomen och dess konsekvenser och för oss var det av stort värde att se också denna sida av Kenya. Utan dessa intryck skulle vår bild från Johannas hemland varken vara komplett eller korrekt. Vi hade förmånen att besöka ett skolprojekt i Kibera, numera Afrikas största kåkstad med mer än en miljon invånare, och vi kan bara rekommendera ett organiserat besök i en av kåkstäderna. Allt är inte dystert och det är underbart att se att alla insatser, stora som små, är till stor nytta.

Efter tre månader var den obligatoriska fosterperioden klar och så var det dags att lära känna det kenyanska domstolsväsendet. Många gånger visste vi inte om vi skulle skratta eller gråta men ganska snart blev det klart för oss att det behövdes en rejäl ändring av våra planer. Hade vi i början räknat med att komma hem under hösten så var det nu helt plötsligt tveksamt om vi ens skulle vara tillbaka till jul. Allt kan gå raka vägen men processen här lämnar i nuläget en del utrymme för fördröjningar och besvikelser. Vi vill inte gå in i själva processen här (detaljerad information finns på BFAs hemsida) men i den mån som det finns utrymme för motgångar finns det också utrymme för förbättringar. Som tur är jobbar många engagerade människor i Sverige, Kenya och andra länder bakom kulisserna, för att underlätta adoptionsprocessen för internationella familjer i Kenya. Varje liten förbättring leder förhoppningsvis till att fler par kan tänka sig adoptera från Kenya. En sak står nämligen bortom all tvivel, barnhemmen

här är fulla med barn och alla dessa barn behöver en familj.

Kenya ett turistiskt intressant land som lätt kan beresas och upptäckas. Vi hade förmånen att bli bekanta med Salaash Ole Koisaba, en mycket kunnig masai som ensam driver en liten safariverksamhet, genom BFAs första familj på plats. Med honom fick vi se och uppleva vilket mångsidigt land Kenya är - det finns allt från vita stränder till höga toppar, regnskog, savanner, öken och nästan överallt ett fabulöst djur- och växtliv. Om man reser med Salaash finns det dessutom ingenting som är omöjligt. Visst kan man nå de mest avlägsna och finaste ställen med hans urgamla Land Cruiser. Och visst går det att två vita med ett litet kenyanskt barn vandrar genom skogar långt borta från civilisationen med några åsnor som bär bagaget samt mat och köksutrustning. Resorna till Kenyas alla hörn blev för oss en efterlängtd paus från storstadslivet i Nairobi och knappt tillbaka till staden längtade vi redan efter nya äventyr. Det känns som om just dessa resor har bidragit mycket till att vår anknytning till Kenya blev så positiv och när vår dotter blir större blir det inte alls svårt att berätta om det förtrollande Kenya, hennes första land.

I skrivande stund har vi varit i Kenya i nio månader. Vi har haft vår andra förhandling i domstolen och adoptionen är nästan klar. För några dagar sedan skulle vi ha fått adoptionsbeslutet, men det blev tyvärr inte av. Domaren var inte klar med sitt betänkande, vi får vänta till början av februari. Att adoptera från

Kenya kräver tålamod och starka nerver. Men en adoption kräver väl alltid just dessa egenskaper, oavsett land. Många par som gärna vill adoptera sitter hemma i Sverige i årtal och väntar på att få skicka sina papper till ett land eller så väntar de på barnbesked i nästan omänskligt lång tid. Väljer man att adoptera från Kenya så får man uppleva minst två stora förmåner. Vägen till barnet är kort. Och väl här så ska man vara inställd på många månader i landet men man är tillsammans med barnet från första början och under hela resan.

Nu väntar vi alltså på att få ge oss iväg in i sista delen av äventyret: Att komma hem till Sverige som familj! Vi är väldigt tacksamma mot alla som har hjälpt oss på vägen. Och vi är mycket tacksamma för den tiden vi har fått här tillsammans med Johanna i hennes första land långt bort från vardagen hemma i Sverige. Det blir väl inte förrän vi är hemma igen som vi förstår fullt ut hur värdefull tiden här har varit. Visst fanns det motgångar och några gånger har vi tänkt hur bra det var att vi inte visste hur allt skulle bli. Då hade vi kanske inte vågat adoptera från Kenya och aldrig fått vår underbara dotter. När flygplanet lyfter mot Sverige, om några veckor, lämnar vi Kenya med en stor önskan: Att inom en inte alltför lång framtid vara tillbaka för att adoptera en liten bror eller syster till Johanna, från Kenya!

Text & foto
Kirsten & Markus Moll

November 2009 - Kusten söder om Mombasa

Ett Kongo i nöd

Kronisk ondska, människoförtryck, högmod och maktgirighet. Det är tunga ord som kännetecknar situationen i Kongo Kinshasa idag. Hjärtat blöder när man passerar helvetets port in i Kongo där Mänskliga Rättigheter, Rättssäkerhet och Demokrati är vagare än avlägsna visioner.

Dr. Mukwege är gynekolog och chefsläkare på Panzisjukhuset i Bukavo som ligger i den mest oroliga östra delen av Kongo. Det är en solig dag i Göteborg när Dr. Denis Mukwege, känd som prismottagare av Olof Palme priset för sina insatser som gynekolog i Kongo Kinshasa, talar om sitt hemland.

Han plockar idag upp glasskivor av flera årtiondens blodspill i kampen om landets enorma naturresurser. Det är idag nämligen inte bomberna och macheterna som tar flest liv; det är våldtäkterna, svälten, sjukdomarna och fattigdomen. I Kongo är sällan en dag solig.

Till Smyrnakyrkan i Göteborg bjöds han in av vänner och missionärer att berätta om sitt arbete för främst våldutsatta kvinnor och barn. Det är inte 10, inte 20, utan hela 74 människor i alla åldrar som samlats för att lyssna på Mukwege.

I ungefär 8 år har ett fredsavtal mellan regeringen och Interhamwen-

paramilitär organisation av den etniska gruppen Hutu- varit giltigt. Trots detta, pågår ett ständigt krig mellan etniska grupper, regeringen och folket och, absolut viktigast, påskrivna papper och upplevd verklighet. Det är även detta Dr. Mukwege framhåller under hela intervjun. Politiker och statsmän må säga en sak, men det är egentligen någonting helt annat som sker. De privilegierade lever med det sagda, emedan doktorn säger sig ta hand om det som verkligen sker; våldtäkter, våld, förtryck och iskallt mördande.

Det Nya Kriget

På sitt sjukhus i Bukavo tar han emot tusentals kvinnor och barn i veckan som har blivit könsstympade, våldtagna och misshandlade. Detta är de paramilitära organisationernas nya krigsföring och Mukwege påminner om att det är ett världskänt och globalt välanvänt vapen. Att lämna efter sig en lidande och skadad människa är ett fotavtryck av makt utan dess like. Att döda är ett tecken på styrka, att plåga är ett tecken på makt. Från

Korstågen till Världskrig har systematisk våldtäkt och misshandel använts världen över för att utplåna och kontrollera befolkningar.

Aggression och Hämndlystnad

Varför gör människor någonting så hemskt som att våldta en kvinna och hennes barn? Varför, när kvinnan ber om att barnen ska bli tagna först eftersom hon själv bär på HIV, våldtas hon före sina barn ändå? Det är inte ren och skär ondska, menar Dr. Mukwege. Det kongolesiska folket har gång på gång blivit sviket - av nationella såväl som av internationella institutioner. Ända sedan Rwandakonflikten 1994 har Hutu rebeller gömt sig i Kongos djupa skogar. De sprider sin aggression och hämndlystnad som vuxit sig starkare alltsedan FN:s stora fiasko under de rwandiska folkmorden där människor mördades i en sådan takt att Hitler hade blivit avundsjuk.

Rebellerna rekryterar enkelt människor genom att erbjuda beskydd, husrum

och mat. Det finns alltså en mänsklig förklaring bakom mycket av vad som verkar vara oförklarlig grymhet.

Förlamade Politiker

Mukwege delar med sig av sin egen version av vad som pågår och vad som behövs göras. Det är den nya generationen, barnen som inte var med om Rwandakonflikten, som behövs tas hand om. Sätt dem i skola och visa dem att det finns alternativ – man behöver inte hata och hämnas. Skolgången är även viktig som hinder för den militära rekryteringen. Om skolan hade vart starkare och barnen hade haft en plats att vistas på, hade de inte haft så lätt för att hamna på våldets väg.

Problemet är att politiker visar sig ovilliga eller handlingsförlamade att göra någonting. Skogarna där den värsta ondskan härjar är svåra att ta sig in i och på marker där inga lagar gäller är ingen säker. Att skapa en dialog är näst intill omöjligt, särskilt om politikerna själva är korrumpade och begränsade på grund av beväpnade styrkors makt.

Även internationella samfund har varit alltför passiva. Istället för att observera och skriva rapporter om läget, vill Mukwege se ett mer aktivt mandat. Det behövs en extern styrka som kan driva på landets utveckling.

Det Goda Finns

Trots allt grymt som sker i hemlandet, säger Dr. Mukwege sig tro på det goda som finns runt om honom. Han nämner det internationella samarbetet mellan kyrkor som en av de mest positiva faktorerna. Det är kyrkan som har möjligheten, ansvaret, friheten och styrkan att kunna närvara och uppleva för att sedan kunna återge och berätta om vad som sker i Kongo. Det är det politiskt obundna som kan skapa en inre ro och stabilitet och bygga en värdegrund utifrån vilken det kongolesiska folket kan bygga sitt eget land.

Mukwege ler avslutningsvis på frågan om varför han engagerar sig som han gör i sitt grymma hemland: "Det är mitt hem som jag älskar och ansvarar för, vad annars ska jag göra?"
Låt oss alla hjälpa Denis Mukwege i hans kamp för människans rätt till ett värdigt liv.

Text Karoline Goldberg
Foto Mugufi Tunangoja

BFA kan påverka

Flickor och kvinnor är offer i en konflikt de på intet sätt kan påverka själva. Något som verkar som ett etniskt krig men som är något mycket större, med förgreningar i stormaktspolitik, som det ofta är när det handlar om områden med stora mineralfyndigheter. Vad rör det mig? Jag blir bestört och beklämd och känner mig väldigt liten. Det gäller att värna de unga, få in dem i skolor, i sammanhang där de kan få ett meningsfullt liv. Ungdomarna måste känna att de utvecklas för att kunna påverka sin framtid i en gynnsam riktning, säger dr. Mukwege. Det är ju just det som FEPAM:s skola är till för!

Vi har en samarbetsorganisation i området

Den lilla organisationen FEPAM, i Uvira, en stad strax söder om Bukavu, verkar för att missgynnade barn ska få en bättre framtid. Föreningen driver en skola med ca 450 elever, många föräldralösa. Skolan har sex klasser i lika många årskurser. BFA har samarbetat med FEPAM, eller Enfants Des Parents Du Monde (ung. Världens barn) i snart tre år. Tillsammans har vi ett fadderprojekt där 40 – 50 utblottade barn får skolgång, möjlighet till läkarvård, lite kläder och någon gång en extra portion mat.

Vi vill öppna en skolmatbispisning

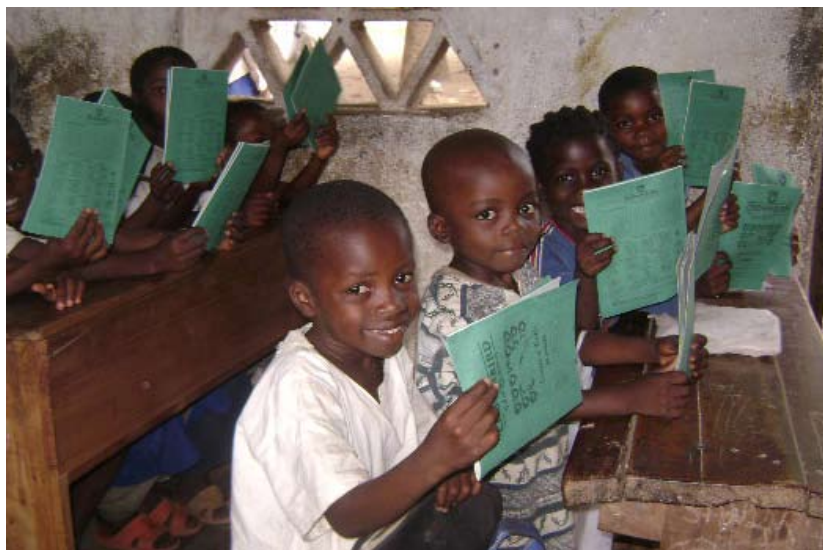
Problemet för de flesta barnen i FEPAMs skola är just brist på mat. Detta är en eftermiddagsskola, under förmiddagen går andra barn här. FEPAM hyr lokalerna av Swedish Free Mission. Familjer som bara har råd med ett mål mat om dagen äter på kvällen. Barnen i FEPAMs skola tillhör de fattigaste i Uvira. De flesta barnen kommer till skolan på fastande mage. Hjärnan behöver mycket energi för att fungera. Mätta barn har 25% större inlärningsförmåga än hungriga barn. FEPAM och BFA ser sig om efter sponsorer till en matbispisning till de 450 eleverna och de tio anställda i skolan. Man kan sponsra med en summa pengar då och då och ange att pengarna ska användas till matbispisning för FEPAMskolan eller man kan bli "matfadder" och betala hundra kronor/månad, precis som när man har ett enskilt fadderbarn, se faddernytt sidan 17.

Återanpassa barnsoldater

Uvira ligger i en av de oroliga provinserna, Syd Kivu. Härifrån rekryteras barnsoldater. FEPAM har på sitt program att återanpassa barnsoldater till ett normalt socialt liv. Att kunna erbjuda skolgång och dessutom ett rejält mål mat varje dag är ett gott och konkurrenskraftigt alternativ till livet som barnsoldat. Vi kan alla vara med och påverka utvecklingen i en positiv riktning!

Text Margareta Wilholm

Foto Mugufi Tunangoja

Utdelning av skrivhäften (gåva från eleverna i skolan Stenkulan i Stenkullen)

Biståndsverksamhet

Sommarträffarna, ett stort engagemang

BFA:s sommarträffar är populära och det ligger mycket arbete bakom sådana arrangemang. De som ideellt engagerar sig för att vi andra ska få möjlighet att få träffas på detta sätt är riktiga entusiaster. I denna artikel kan du läsa om vilka eldsjälarna är.

De två huvudansvariga för senaste sommarträffen 2009 är Elisabeth Westholm och Kajsa Lindell. Elisabeth är gift med Anders. De har två barn från Indien, Felix 11 år och Mollie 9 år. Familjen bor i Braås, strax utanför Växjö. Det allra viktigaste är familjen, Elisabeth följer barnen på deras simträningar och hon är fotbollstokig! Att gå på Bruce Springsteen konsert är ett annat hett nöje och jobbet tar ju naturligtvis mycket tid och funderingar också. Elisabeth jobbar på Securitas med lite av varje.

Kajsa är gift med Pontus och de har två barn från Vietnam, Melker 10 år och Mattias 8 år. Familjen bor i Bromsten, Stockholm. På fritiden är det familjen, fotografering, friluftsliv, trädgård, musik, diverse kreativt arbete som gäller. Kajsa arbetar på Svenskt Näringsliv som statistiker, framför allt med arbetsmarknadsfrågor.

Hur många sommarträffar har ni varit delaktiga i?

Sedan vi fick våra första barn för drygt 10 år sedan har vi deltagit i BFA:s sommarträffar i stort sett varje år och vi har mer eller mindre deltagit i arrangemanget av träffarna 6-7 gånger.

När börjar förberedelserna?

Man behöver nästan göra en preliminär bokning under tidig höst, för att vara säkra på att få tag på något bra ställe. Efter en sommarträff brukar vi pusta ut några dagar och säga "aldrig mer!" och sen börjar vi fundera på hur nästa sommarträff skulle kunna bli ännu bättre. Vi brukar besöka platsen där sommarträffen ska äga rum ett par gånger under våren för att planera, det är lite svårt att göra allt sådant på distans även om mycket kan skötas via mejl och telefon.

Blir hela familjen involverad?

Ja, det är helt enkelt oundvikligt. Barnen vill också gärna vara delaktiga i planeringen.

Vilka stora moment ingår i planeringen inför en träff?

Det allra svåraste med att arrangera sommarträffarna är att det finns flera syften:

- En trevlig träff för adoptivfamiljer, blivande adoptivföräldrar och adopterade.
- Det förutsätts bli ett överskott från sommarträffarna, som ska gå till något av BFA:s biståndsprojekt.
- Om BFA har bjudit in utländska gäster till träffen så ska vi försöka se till så att de får en fin upplevelse i Sverige och att de, om möjligt, får träffa "sina" barn.

Dessa syften går inte alltid hand-i-hand, men vi försöker tänka på att uppfylla dem alla så gott det går. Det är också svårt att hitta bra ställen att vara på. När lokal är bokad fixar vi anmälningar, program med aktiviteter, föredrag och presentationer, planering av mat, fika och boende. Logistiken, helt enkelt!

Delar ni upp arbetet från det att anmälningstiden påbörjas?

Ja, men hur, är lite olika år från år. Inför årets sommarträff i Karlstad har vi hittills haft mycket god hjälp av fyra andra familjer. Många erbjuder sig också i förväg eller på plats att hjälpa till med olika saker.

Ni utstrålar lust och energi för detta projekt, vad driver er?

BFA:s biståndsverksamhet ligger oss väldigt varmt om hjärtat och vi anser att

man som arrangör av en sommarträff ska se till att det blir ett överskott, så att biståndsprojekt kan stödjas. Att stödja BFA:s biståndsverksamhet är ett bra sätt för adoptivfamiljer att bidra till fortsatt adoptionsverksamhet. Därför vill vi gärna försöka skapa så många tillfällen som möjligt för att samla in så mycket pengar som möjligt, i olika sammanhang. Det är framför allt det som driver oss och det som vi brinner för. Vi kan göra så mycket för barn som har det svårt. Förra årets sommarträff gav totalt sett ett överskott på ca 25 000 kronor. Det var framför allt försäljningen i kaféet, lotterier och försäljningen av biståndsvaror från BFA:s kontaktländer, som gav detta överskott till projekt i Indien och Nepal. Det är bra om projekt som ska stödjas kan presenteras redan när programmet för träffen skickas ut till medlemmarna.

Vi fullkomligt bubblar av idéer om hur man skulle kunna få in ännu mer pengar till BFA:s biståndsarbete, men alla hinner vi inte/kan vi inte, förverkliga. En ny idé vi testade, som blev en succé, är från i somras. Vi bad då familjer ta med kaffebröd till fikat. Det kunde ha blivit så att vi stått utan kaffebröd, men nej, det blev verkligen över förväntan. Familjer kom med korgar fulla med hembakta bullar och kakor som vi sedan kunde sälja till ett väldigt bra pris i kaféet. Tusen tack till alla ni som bakade! Pengarna vi fick in på det hembakade i kaféförsäljningen

Elisabeth Westholm och Kajsa Lindell. Foto Pontus Lindell

Biståndsverksamhet

utgjorde en stor del av överskottet från i somras.

Själva arrangemanget av sommarträffarna är också väldigt roligt! Det är viktigt att det finns forum för adoptivfamiljer att träffas, både för barnens skull och för de vuxna. Många nära band knyts mellan familjer på olika håll i landet under just sommarträffarna. Det är också viktigt för både barn och vuxna att få träffa personalen på kontoret. Och det är roligt för familjerna när "deras" utländska kontaktpersoner kommer. Men det kan också vara lite svårt och tråkigt för de familjer som adopterat från länder där de utländska kontakterna inte brukar komma. Det känns extra viktigt att ta hand om nya familjer som reser på sin första sommarträff och för dem som ännu inte fått hem sina barn. Alla ska känna sig välkomna!

Hur hittar man ett lämpligt ställe att vara på? Är det andra medlemmar som tipsar eller är det ni som letar?

Det är ganska svårt att hitta bra ställen att vara på! Vi håller utkik hela tiden och letar på nätet. Det ska vara lagom stort, där vi i alla fall är i majoritet. Det ska inte ligga för långt norr ut och inte för långt söderut i Sverige. Det kan tyckas orättvist att BFA sällan ordnat träff i t.ex. Norrland, men dels blir det väldigt dyrt för BFA att ta dit utländska gäster och dels är det faktiskt färre familjer som kommer.

Det finns många fina konferensgårdar, men där finns oftast inte boende för familjer och oftast är priserna också

Barnen. Foto Kajsa Lindell.

BFA:s sommarträffar

1999	Sandviken	Gästrikland
2000	Kolmården	Östergötland
2001	Åmål	Dalsland
2002	Åre	Jämtland
2003	Västervik	Småland
2004	Bjursås	Dalarna
2005	Barnens Ö/Norrälje	Uppland
2006	Medevi Brunn	Östergötland
2007	Falkenberg	Halland
2008	Bjursås	Dalarna
2009	Kolboda	Småland
2010	Karlstad	Värmland

väldigt höga. Vi vill försöka hålla nere kostnaderna, så att alla som vill ska kunna vara med. Det är också bra om det finns en stor, bra och billig samlingslokal. Träffen blir mer "samlad" då och det är lättare att hitta varandra.

Hur får ni andra medlemmar i BFA att bli delaktiga?

Det går per automatik och är inget svårt. Det är många som erbjuder sig att hjälpa till både före och under träffarna. Det är lättast om man själv kan komma med förslag med vad man kan hjälpa till med, alla är vi ju bra på olika saker.

Vad har ni lärt er under åren?

"Det ordnar sig alltid!!!" Vi oroar oss inte så mycket i förväg om hur det ska gå utan försöker att lösa problem vartefter det dyker upp. Det är viktigt att vi som ordnar detta försöker komma en dag innan sommarträffen för att inhandla varor och planera det sista.

Vad är det som brukar bli bra med sommarträffarna och som ni satsar på varje år?

Det är viktigt att ha en bra samlingslokal som blir som en mötespunkt under hela träffen. I somras fick vi tag på en perfekt bygdegård där alla rymdes och vi kunde ha caféverksamhet där. Det är också viktigt med bra barnaktiviteter, där framför allt barnen lär känna varandra. Inte aktiviteter där man åker iväg, utan det ska vara aktiviteter på plats för att få en bra sammanhållning.

Har det gjorts några tabbar genom åren? Något man kan skratta åt?

Att förutsättningarna för Sommarträffen ändrats har vi varit med om flera gånger. I

somras trodde vi att vi skulle ordna en träff för enbart familjer (ett hundratal personer, trodde vi). Så bjöd BFA in utländska gäster till träffen och anmälningarna kom drövsvis. När vi kommit överens med Kolbodagården om två sittningar á 100 personer till middagen och anmälningarna fortsatte att strömma in och vi var uppe i 250 personer insåg vi att det gick bara inte. Vi fick lov att försöka leta reda på en samlingslokal. Det är inte det lättaste att hitta en bra och billig lokal, som inte ligger så långt ifrån boendet. Men i Kolboda fanns Bjursnäs bygdegård, en perfekt lokal för en Sommarträff med nära 350 deltagare.

Under själva sommarträffen ser man er arbeta hårt, hinner ni själva umgås eller prata med andra?

Nej, inte mycket, fast det är kul ändå! Man hinner prata lite med många av dem man känner. Det tråkigaste är nog att man inte hinner vara med på alla de programpunkter som vi planerat.

Vad är det viktigaste med en sommarträff?

Skapa kontakter mellan familjer och BFA:s personal. När det kommer utländska gäster till träffarna blir det extra kul! Överskottet som går till bistånd.

Vad önskar ni inför 2010 års sommarträff?

Fint väder (det gör allt lite enklare!), glada människor och att det blir ett rekordstort överskott till något av de biståndsprojekt som BFA arbetar med.

Text Katarina Pettersson

Biståndsnytt

BFA-bistånd satsar på utvecklingsprojekt där hållbar utveckling, utbildning, integration och hälsa är några av ledorden.

Så börjar ett nytt år och vi avslutade det förra med att ha en julsamling.

Tack alla snälla bidragsgivare!

Ni har varit mycket generösa och vi har kunnat uppfylla önskningar från er bidragsgivare om vart ni vill att pengarna ska komma och vi har kunnat se till att övriga donationer kommer till dem som mest behöver hjälp bland BFA:s kontakter. Vi vill verkligen förmedla de tack som vi fått från dem som fick insamlingsstöd till julen 2009.

Nya projekt

Kanske ni i BFA-tidningens förra nummer läste en artikel skriven om Father Francis och Annai Home?

Nu har vi påbörjat ett utbildningsprojekt vid Annai Home och om detta kan du också läsa på BFA:s hemsida under

bistånd. Vi stödjer datautbildning riktat till dem som har mycket små möjligheter till någon yrkesutbildning överhuvudtaget.

Annai Home ligger i Tamil Nadu, södra Indien. Projektet riktar sig till föräldralösa ungdomar, övergivna eller fattiga som på något sätt fått en trygghet på Annai Home.

Utbildningen ska leda till att de som först får lära sig sedan kan lära andra.

Fler nyheter

Vi har precis startat upp ett projekt i Bandarawela i Sri Lanka. Projektet riktar sig främst till flickor, ett s.k. "Skill training programme". Tanken är att ge fattiga unga, utan andra möjligheter till utbildning och framtida god försörjning, en möjlighet.

Följ utvecklingen på vår hemsida och glöm inte att du kan ge ett bidrag riktat till

precis det projekt du önskar ge stöd.

Vi vill gärna utveckla vårt biståndsarbete mer och mer. I november fortbildade sig gruppen inom biståndsfrågor via Forum Syd. Vi fick många nya lärdomar och vi har också lärt oss att bistånd är ett stort område man måste kunna många saker om.

Plusgiro

Ett bidrag är alltid välkommet, vårt plusgironummer är 420445-9.

Många vänliga hälsningar till er alla från biståndsgruppen BFA.

Text Katarina Pettersson

Här är en bild på alla barn som BFA sponsrar på Annai Home i Indien. Foto Katarina Borg Adolfsen

Faddernytt

BFA-fadder har en omfattande fadderbarnsverksamhet och förmedlar ekonomisk hjälp från svenska familjer till barn i åtta länder. Indien, Sri Lanka, Vietnam, Polen, Nepal, Demokratiska Rep. Kongo, Kenya och Bolivia.

Nytt land

Vi har nu utökat fadderverksamheten med ännu ett land, Kenya. Vi är stolta över att kunna hjälpa fler barn i andra länder.

Att vara och bli fadder...

Att vara fadder hos BFA-F innebär att man skänker 100:- i månaden till ett individuellt fadderbarn eller till ett fadderprojekt. Man kan välja att betala fadderavgiften via autogiro, som är det smidigaste sättet för alla, eller så kan man betala fadderavgiften via faktura som då utkommer två gånger om året i februari och augusti. BFA-F är stolta över att vi har en låg administrationsavgift. Den är bara på 14%, så hela 86:- av 100-lappen går direkt till fadderbarnen eller fadderprojektet.

Fadders julinsamling

Inbringade inte mindre än 72 000 kronor, en helt underbar summa att få betala ut till alla våra fadderbarn. Våra utlandskontakter har blivit så glada och de

tackar alla er som har bidragit till denna summa så jättemycket. Ni som har skänkt en slant ska även ha ett stort tack från oss på BFA-F, ni är underbara. Jag hoppas att vi kan göra om samma fina insamling detta år.

Höjning av fadderbarnsavgiften

Från och med 1 januari 2010 så kommer alla att betala 100:- i månaden för att vara fadder, gamla som nya faddrar. En del av er gamla faddrar har legat kvar på 67:- i månaden men nu är det samma för alla. Jag hoppas verkligen att ni alla ska tycka att det är en okej summa.

Administratörer

Vi har nu utökats med ännu flera administratörer och det är jag jätteglad för, så nu är vi 17 personer som jobbar ideellt med BFA:s fadderbarnsverksamhet. Namn adress och telefonnummer till alla administratörer hittar du på BFA:s hemsida. Är du nyfiken på att veta mera om fadderbarns verksamheten i något av

de länder vi jobbar eller så kanske du vill anmäla dig som fadder. Tveka då inte utan ta kontakt med oss administratörer så ska vi hjälpa dig att bli fadder. Vi jobbar hårt för att kunna hjälpa så många barn vi bara kan, och har du som fadder några frågor ta kontakt med oss så hjälper vi dig mer än gärna.

Augogiro

Är som sagt det smidigaste sättet för oss alla att betala fadderavgiften på och jag kommer även denna gång att skicka med en autogiro blankett med fakturan som kommer att komma ut under februari månad, som jag sedan tacksamt tar emot för autogiroregistrering.

Vill ni bli faddrar till något av våra fadderbarn eller stödja något av våra projekt så skickar ni bara ett mail till fadder@bfa.se eller ringer 070-699 82 90, så ska vi hjälpa er på bästa sätt. Hjärtligt välkomna som faddrar.

Text Katarina Borg Adolfsson

Glada pojkar som leker på en gata i Mumbai, Indien. Foto Erna Lagerfors

Glada flickor på Annai Home for Children. Foto Katarina Borg Adolfsson

Fadderbarnsverksamhet

Återseendet med vårt fadderbarn och hans familj

Förra hösten reste jag, min man Christer och våra söner, Martin 10 år och David 8 år, för andra gången tillbaka till pojkarnas födelseland Vietnam. I samband med resan ville vi naturligtvis även den här gången passa på att träffa vårt fadderbarn och hans familj. Den första gången som vi träffade pojken Dang var i april 2006, då vi nyligen hade blivit faddrar till honom. Nu såg vi fram emot att få återse honom och hans (mycket fattiga familj) ännu en gång. Vår förhoppning var att de nu skulle ha fått lite bättre levnadsförhållanden, jämfört med hur de hade det senast då vi sågs. Detta med hjälp av det bidrag som vi ger i egenskap av faddrar.

Genom BFAs fadderskapsprojekt på resurscentret "Centre of Support - Education for Children with Disabilities" i Thanh Ba i Phu Tho-provinsen i norra Vietnam, ges behövande barn, ofta funktionshindrade, möjlighet att få hjälp med vård och medicinsk behandling. Även deras familjer erbjuds att få hjälp med hur de kan vårda och behandla sina barn och hur de kan utveckla sin egen ekonomi genom att bli mer självförsörjande. Man vill "inte ge dem fisken utan ger istället familjerna fiskeredskapen så att de själva kan fånga fisken", som direktören på centret senare uttryckte det. Det kan till exempel röra sig om att de får några höns eller kanske hjälp med att starta sin egen teodling för att på så sätt kunna sälja ägg eller te och därigenom få pengar till andra livsmedel.

Innan vi reste krävdes det en hel del förberedelser för att vi överhuvudtaget skulle kunna besöka centret och familjen. Innan resan hade vi därför många kontakter med den mycket hjälpsamma kontaktpersonen på centret, som informerade oss om hur vi skulle gå tillväga. Vi fick instruktioner om att skicka ett brev på engelska med vietnamesisk översättning till Folkkommittéen i provinsen, för att förklara syftet med vårt besök. Vi fick också noga redogöra för vilka vi var genom att lista upp våra namn och passnummer. Därefter tog Folkkommittéen upp vårt ärende till beslut. Det tog nästan fyra veckor

innan vi fick besked om beslutet att Folkkommittéen hade godkänt vår ansökan och att vi var välkomna till Thanh Ba!

När vi så äntligen efter ytterligare några veckor för andra gången var på plats i Thanh Ba gick vi först runt i centrets byggnader och träffade bland annat ungdomar, som tack vare projektet fått möjlighet att lära sig sömmerskeyrket. En del av ungdomarna bodde hos sina föräldrar, men där fanns också ett flertal som var föräldralösa. Dessutom kunde de även ha ett funktionshinder. Några hade till exempel hörselskador. En pojke som hade problem med sina ben och svårt för att gå övervakade verksamheten som arbetsledare samtidigt som han själv satt och sydde.

Därefter var det dags att på de skumpiga vägarna åka till byn där vårt fadderbarn Dang bor tillsammans med sin mamma, pappa och storebror. Vi kände igen oss när vi kom fram och klev ur bilen, men det hade blivit något förändrat med lite mer odlingar på den lilla gården. Återseendet med Dang, som nu hunnit fylla 12 år, blev

naturligtvis mycket mer avslappnat den här gången, även om han var lite blyg för oss. Det var så mycket lättsammare när vi alla kände igen varandra och det blev ett mycket glädjefyllt möte.

Vi blev bjudna in i deras lilla hus och Dangs pappa bjöd oss på te medan vi, med hjälp av tolken från centret, satt och pratade med familjen och med socialtjänstemannen som också var med. Dangs storebror var i skolan den här dagen medan Dang var hemma. På grund av sin mycket svåra epilepsi, med upp till fyra anfall om dagen, har Dang inte kunnat gå i skolan som andra barn. Genom den medicinering som han har fått, tack vare vårt fadderskap, fick vi nu till vår stora glädje höra att han inte hade haft ett enda epileptiskt anfall under de senaste fyra månaderna! Alla var mycket glada över detta och det gör naturligtvis hela familjens vardag betydligt enklare.

Vid vårt förra besök gav vi familjen några foton, som vi hade plastat in för att de inte skulle bli förstörda. Vi hade dels gjort en kopia av det första fotot som vi hade fått på Dang själv, dels två foton på vår

En av flickorna som utbildar sig till sömmerska

Martin 10 år, Dang 12 år och David 8 år.

familj. Pappan tog nu fram fotona ur den stora byrån och det var tur att vi hade plastat in dem, för det visade sig att fotona utöver den höga luftfuktigheten även hade fått utstå en hel del hanterande. De var vältummade och till och med lite smutsiga! Det var nog många som hade tittat på fotot på den svenska fadderfamiljen som börjat stötta dem från andra sidan av jordklotet.

Den här gången hade vi tagit med oss ett litet fotoalbum med många fler foton –

naturligtvis inplastade även den här gången! Vi ville ge dem en bild av hur vi lever och bor här i Sverige och det albumet bläddrade alla nyfiket i.

Vi hade med oss andra presenter också, bland annat varsin ryggsäck till Dang och hans bror fyllda med lite kläder, pennor, vitamintabletter och lite annat smått och gott. Dang fick också ett vackert inslaget paket med Lego. Paketet lade han öppnat och mycket försiktigt på en byrå, för i Vietnam brukar man inte öppna paket förrän senare då givaren inte längre är närvarande.

Vi fick veta att familjen sedan vi senast träffade dem hade fått en gris

tack vare vårt bidrag, men just nu hade de bara några höns och ankor på gården. Vi alla blev glada när vi fick höra att de längre fram troligtvis skulle få en ko, vilken Dang skulle kunna lära sig att sköta och ta hand om. Kon skulle kunna bidra med mjölk och med lite tur skulle den längre fram föda en kalv som de skulle kunna sälja för att förbättra sin ekonomi.

När vi druckit ur teet gick vi ut på gården och kikade runt lite. Vår yngsta son hade fått syn på familjens lilla katt och

när Dangs mamma förstod hur mycket David tyckte om den så hon glatt att han kunde få den med sig hem. Hon såg lite bekymrad ut när jag förklarade att det inte var möjligt för oss att ta med den hem på flyget till Sverige. Eftersom de hade fått presenter av oss ville även hon ge oss en gåva. När vi nu inte kunde ta emot katten så plockade hon istället ned en stor papaya från ett träd och gav den till oss innan det var dags för oss att återvända till Hanoi. På hotellet kunde vi några dagar senare avnjuta den nu mogna Papayan!

Tre månader efter att vi hade kommit hem till Sverige igen fick vi det underbara beskedet att Dang och hans familj hade fått en liten ko i nyårspresent då de på resurscentret firat *Tết* – det vietnamesiska nyåret! De hade blivit mycket glada över denna nyårsgåva och så blev även vi. Det kändes fantastiskt att det försiktiga löftet som sagts där runt tebordet några månader tidigare nu hade infriats. Familjen finns ofta i våra tankar och vi är mycket glada för att vi genom vårt lilla bidrag har kunnat hjälpa dem till att få en lite bättre tillvaro.

Text & foto Sari Andersson

Jag heter **Sari Andersson** och bor i Södertälje tillsammans med min man Christer och våra två pojkar, Martin 11 år och David 9 år, som båda är adopterade från Vietnam. Vi har också ett fadderbarn i Thanh Ba i Norra Vietnam som vi har stöttat i snart fyra år. Vid två tillfällen har vi träffat vår fadderpojke Dang, och det har varit två helt fantastiska möten med honom och hans familj.

Jag arbetar på ett läkemedelsföretag med administration/dokumentation på dagarna och på fritiden är jag bland annat engagerad i Föreningen Vietnams Vänner (FVV) där jag är webbmater. På FVV:s hemsida kan du läsa om det första mötet med vårt fadderbarn:

<http://www.vietnavsvanner.org/Bistånd/Fadderskap> och i tidningen som du nu håller i handen kan du läsa om vårt andra möte med honom.

Vietnam ligger mig väldigt varmt om hjärtat. När behovet av Fadderadministratör i Danang nyligen dök upp så kände jag att jag självklart ville hjälpa till med det. Jag ser fram emot att fungera som en länk mellan faddrarna här i Sverige och fadderbarnen i Danang för att kontakten mellan dem ska fungera så bra som möjligt.

Anslagstavlan

Gino är en lekfull 3 åring som hittar på massa kul bus om dagarna. Det är så fantastiskt att se att denna lille kille, som var som ett kolli första gången vi såg honom, har blommat ut till en buse som älskar att springa och klättra. Gino har gjort vårt liv helt underbart!

Världens lyckligaste föräldrar, Marina och Christer Constantinides.

Kalendarium

6 mars

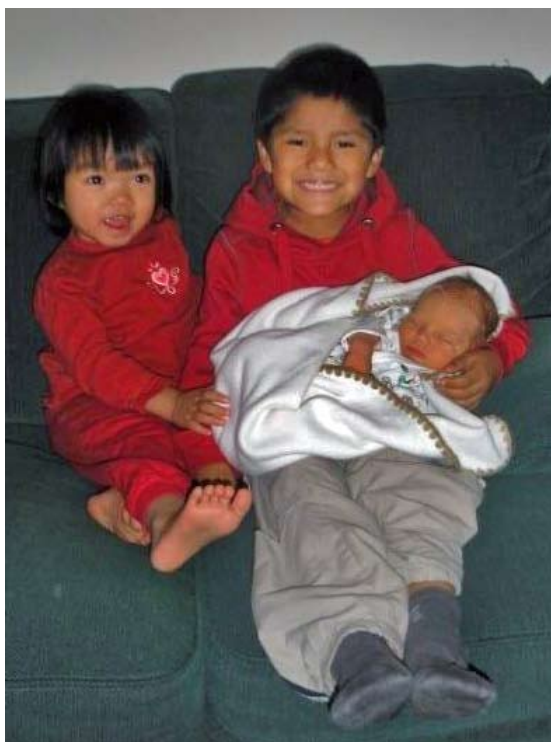
Utbildning anordnas tillsammans med FFIA i Stenkulan i Lerum. Det blir två föreläsningar; Anknytning med Sara Larsson och Adoptivbarn i skolans värld med Katarina Pettersson och Kristina Jonsson. Fika och biståndsförsäljning.

24 april

Föreningens årsmöte.

2-4 juli

BFAs sommarträff i Karlstad.

Oliver 5 år från Bolivia och Annie 2 år från Vietnam, stolta storasyskon till Theo, född 2 januari 2010.

Familjen Johnsson.

Barnbilder

Sänd din barnbild till Barnen Framför Allt, Energigatan 11, 434 37 Kungsbacka. Om du vill ha tillbaka bilden så bifoga ett frankerat kuvert med adressen påskrivnen. Du kan också eposta din bild till redaktion@bfa.se